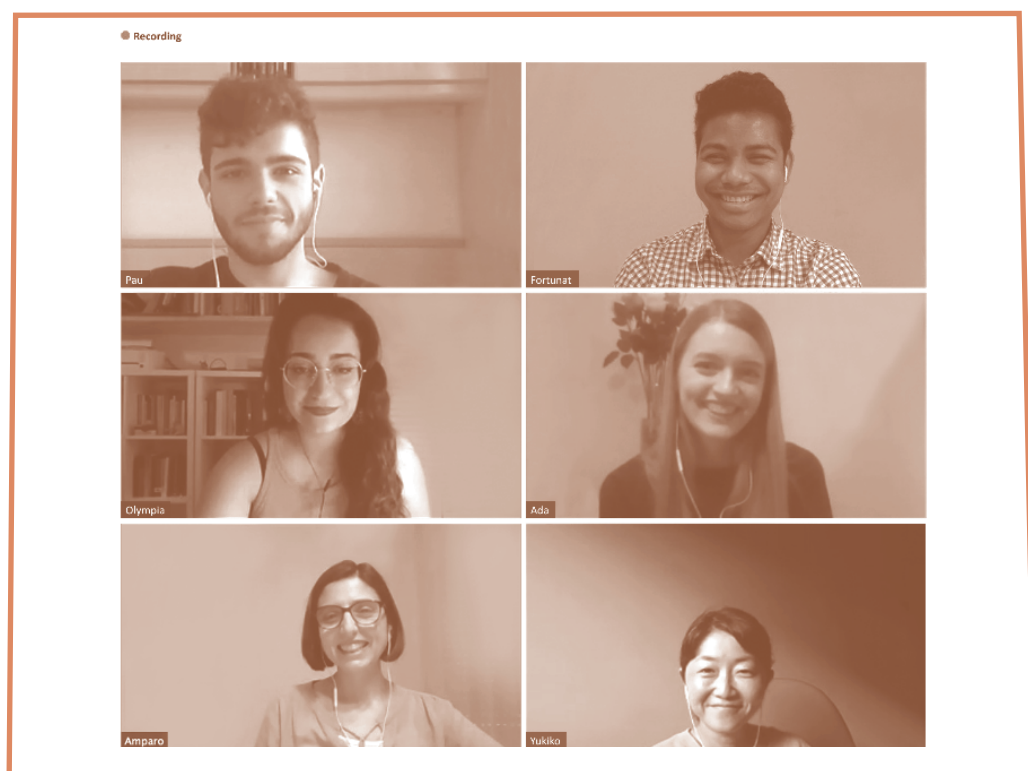

1 # 2 # 3 # 4 NOS-ALTRES

CIUTAT NOVA deba-t.org

La tercera sobretaula també ha hagut de canviar els tovallons de paper i la tassa de cafè per una pantalla, un micro i uns auriculars, però a aquestes alçades ja tots els participants dominen sobradament el nou mitjà. Aquestes eines virtuals van servir per parlar de fronteres i barreres de tota mena: administratives, ideològiques, econòmiques. Fins i tot es va plantejar si les fronteres –tal i com les entenem– són imprescindibles. Aquí teniu algunes pinzellades.

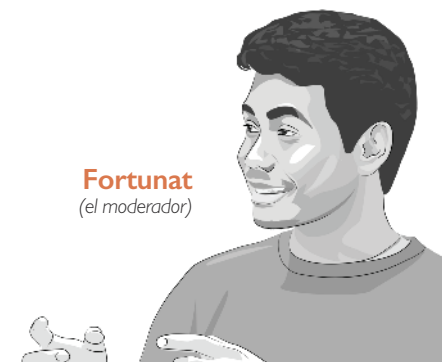
Donada la complexitat de la qüestió migratòria, el moderador d'aquesta sessió, en Fortunat, va voler evitar un debat que fos només *críticador* proposant al grup una sobretaula que fos de *bon pair* i comencés amb algunes vivències personals.

1 HISTÒRIES PERSONALS

Ada: Un dia era al metro amb una amiga negra i el revisor ens va prendre a les dues per estrangeres. A mi –que sóc rossa i de pell blanca– em van tractar amb molta educació, però la meua amiga va ser tractada com a *sospitosa*. Vaig constatar que socialment hi ha *bons* i *mals* immigrants.

Yukiko: A Londres tothom pot ser londinenc i a alguns països on he viscut, com el Canadà, es considera un motiu d'orgull nacional ser un país d'immigrants, però no és així a tot arreu. Per les meves faccions de japonesa, aquí hi ha gent que m'ubica de diferents maneres segons el barri per on passo. A vegades em veuen com una turista japonesa més, però altres es pensen que faig feines de neteja. Ho noto amb el tracte que rebo i... és interessant –a vegades, també incòmode– conèixer un país des de diferents vessants.

Fortunat
(el moderador)

Fortunat: Segons com em vesteixo, per la meua pell fosca, he descobert que se m'adrecen en idiomes diferents. Quan vaig amb camisa em prenen per un expatriat que treballa a alguna empresa multinacional i em parlen en anglès, però quan vesteixo de manera informal em parlen en castellà.

Amparo: Això és digne de tota una anàlisi sociolingüística.

2 ACTITUDS I PERCEPCIONS

Fortunat: Com s'entén l'èxit de campanyes del tipus “els immigrants ens venen a robar la feina” quan les dades demostren que no és així?

Olympia: La dreta incendiària agafa un fet –real, o no–, el tergiversa i elabora un discurs xenòfob i racista. Si t'ho mires des d'un punt de vista economicista, la visió *ortodoxa* de l'economia que ho explica tot segons l'oferta i la demanda, t'arribes a creure que si entra més gent els salaris baixen. Però **aquest raonament és trampós** perquè

Olympia: No es pot fer *romanticisme* amb la situació de violència institucional i econòmica que pateixen les persones migrades. Una certa mirada paternalista des dels privilegiats pot acabar revictimitzant.

moltes persones migrades agafen les feines que nosaltres no volem fer i, a més, si són *irregulars* no computen a les dades que es publiquen.

Ada: L'extrema dreta ataca els immigrants perquè és un col·lectiu vulnerable que no té facilitats per fer-se sentir, però no diu que necessitem gent per poder pagar les pensions.

Pau: La sociologia ens ajuda a comprendre algunes dinàmiques quan diferencia entre *nosaltres* (intragrup) i *ells* (extragrup), persones desconegudes que ens generen por i alimenten aquest tipus de discursos.

Amparo: Aquest *nosaltres* hauria de ser molt més ampli, perquè, més enllà de les fronteres, hi ha **un denominador comú del gènere humà** més fort. Al final tot passa per una relació de tu a tu, per establir vincles personals. La meua experiència és que, quan coneixes de primera mà el patiment d'alguns migrants, els poses noms i cognoms i les seves històries arriben a formar part de tu mateixa, de vegades sents comentaris sobre la immigració que et fan mal.

3 POLÍTIQUES MIGRATÒRIES
Fortunat: S'han criticat les polítiques migratòries espanyoles i europees argumentant que al final el que pretenen és tancar les fronteres i donen prioritat a l'aportació econòmica dels immigrants i

no a les seves situacions personals. Què en pensem?

Yukiko: Conec el cas d'una persona que va haver d'escapar del Pakistan acusada de blasfèmia per haver-se declarat cristiana. Va arribar d'amagat a Espanya pensant que els tràmits d'asil eren més curts que a altres països, però, resulta que per obtenir el permís d'asil havia de fer un procés impossible: demostrar amb evidències escrites l'amenaça que tens al teu país. I com ho pots demostrar això sense tornar-hi a anar? Has d'arriscar la vida per poder demostrar l'acusació. Vaig constatar que hi ha molta diferencia entre la llei i la realitat.

Pau: Sí, cal examinar què prioritza un estat: l'economia o les persones? Si a Europa diem que el què ens importen són les persones, primer hem de simplificar la burocràcia que funciona com una gàbia de ferro que impedeix actuar amb la flexibilitat que demana prioritzar les persones.

Ada: En aquesta mateixa línia jo penso que els estats no estan preparats per entendre que les persones no som d'un lloc o d'un altre, sinó del món. ♦

Ada: Els migrants no marxen del seu país únicament per "buscar una vida millor", són expulsats i simplement busquen una vida.

Amb aquest codi pots veure un vídeo resum de la tercera sobretaula

La sobretaula es va concloure amb un intercanvi de correspondència imaginari entre persones migrades i el ministre a la ministra d'Afers Exteriors. Aquí teniu una mostra.

SENYORA MINISTRA

Pau: Se'm diu, senyora ministra, que soc un rodamón i un sense sostre i en la meua condició d'apatrida, se'm denega l'accés a aquest país, Espanya. Però voldria preguntar-li, senyora ministra, què és Espanya? Potser un territori? Potser no és altra cosa que un tros més de terra d'aquest planeta? Llavors, què distingeix Espanya de la resta del món? Potser la població? Potser no som tots ciutadans d'un mateix planeta i éssers de la mateixa espècie? Si no és un tros de terra, i si no és la ciutadania el que distingeix Espanya, només ens queda una resposta: les fronteres. Que potser les fronteres no són res més que una invenció humana? Per la ficció d'un imaginari, per les línies sobre un mapa que, amb esquadra i cartabó, s'han dibuixat, és pel que a mi no se'm permet entrar a Espanya.

ENS CALEN AQUESTES FRONTERES?

Yukiko: Quan estudiava la globalització recordo una escola de pensament que proposava eliminar les fronteres. A nivell regional –com a l'espai Schengen de la UE– hi ha uns quants països amb llibertat de moviments i els estudis deien que això va bé. Els països rics solen tancar la frontera per mantenir el seu nivell de vida, en canvi, els països pobres les obren. Penso en els avantatges i els inconvenients de les fronteres i em pregunto per què no es pot fer a nivell mundial el que ja hi ha entre molts països de la UE?

Amparo: Quan coneixes un cas de petició d'asil de primera mà, les dificultats burocràtiques que descobreixes et fan concloure que més aviat semblen trampes legislatives.